

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/158/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8715206890
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8715206890.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Antónii Kandravej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: WM Consulting & Communication, s. r. o., IČO: 34 127 798, so sídlom 921 01 Piešťany, A. Kmeťa 24, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., so sídlom 921 01 Piešťany, Sad A. Kmeťa 24, proti žalovanému: 1/ L. D., S.. XX.XX.XXXX, M. XXX XX W. V., W. V. XXX, 2/ W. D., S.. XX.XX.XXXX, M. XXX XX W., W. XXX, Q. M.: XXX XX Q., Š. XXX/X, zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom 089 01 Svidník, Sovietskych hrdinov 163/66, o zaplatenie 643,63 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 28.04.2017, č. k. 7C/285/2015-142, takto jednomyseľne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Žalovanému v 1./ rade priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie odôvodnil zistením, že rozsudkom č. k. 7C/285/2015-96 zo dňa 12.2.2016 žalobu žalobcu zamietol a žalovanej v 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania. Dôvodom zamietnutia žaloby bola tá skutočnosť, že súd posúdil predmetnú zmluvu ako zmluvu spotrebiteľskú v zmysle § 52 ods. 2 Obč. zákonníka, dospel k záveru, že zmluva neobsahuje náležitosti aké vyžaduje zákon č. 258/2001 Z. z., a preto žalobu zamietol.

3. V dôsledku odvolania podaného žalobcom len vo vzťahu k žalovanému v 1. rade vec prejednal Krajský súd v Prešove a uznesením č. k. 3Co/261/2016-118 zo dňa 07.03.2017 zrušil rozsudok okresného súdu vo vzťahu k žalovanému v 1. rade a v rozsahu zrušenia vrátil veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo vzťahu k žalovanej v 2. rade W. D. sa rozsudok stal právoplatným.

4. Vo vzťahu k žalovanému 1. súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu, z ktorého vyplýva, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že postupca, teda právny predchodca žalobcu neukončil záväzkový právny vzťah uzatvorený medzi ním a žalovaným na strane druhej, nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, zmluva nebola vypovedaná a taktiež nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, a preto poukazujúc na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách nie je postúpenie pohľadávky platné a z toho dôvodu súd žalobu vo vzťahu k žalovanému 1. zamietol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Výrok o trovách konania odôvodnil v zmysle ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Žalovaný bol v

konaní úspešný v celom rozsahu a preto mu súd prvej inštancie priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zo zmluvy o úvere vyplýva, že konečná splatnosť úveru bola dohodnutá dňa 20. 05. 2013. Zmluva o postúpení pohľadávok bola uzatvorená dňa 25.09.2014, teda viac ako rok po konečnej splatnosti úveru. Nebolo preto pred postúpením pohľadávky potrebné pristúpiť k ukončeniu zmluvného vzťahu vyhlásením predčasnej splatnosti úveru ani odstúpením od zmluvy, pretože úver už splatný bol, pričom omeškanie žalovaného trvalo viac ako 90 dní, a to napriek písomnej výzve žalovaného na plnenie. Ďalším dôvodom podaného odvolanie je aj skutočnosť, že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo a vo vzťahu k žalovanému existuje prekážka právoplatne rozhodnutej veci, a teda neboli splnené procesné podmienky na nové rozhodnutie vo vzťahu k žalovanému. Právoplatným rozhodnutím je platobný rozkaz Okresného súdu Poprad zo dňa 26.08.2015, č. k. 7C/285/2015-28. Proti tomuto platobnému rozkazu podala odpor s odôvodnením len žalovaná v 2. rade, žalovaný v 1. rade napriek tomu, že mu bol platobný rozkaz riadne doručený, odpor nepodal. Procesným dôsledkom tohto konania žalovanej v 2. rade a nekonania žalovaného v 1. rade bolo zrušenie platobného rozkazu len vo vzťahu k žalovanej v 2. rade a nadobudnutie právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu vo vzťahu k žalovanému v 1. rade. V danom prípade ide o samostatné procesné spoločenstvo na strane žalovaných, čo odôvodňuje aplikáciu ust. § 174 ods. 2 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku, teda podanie odporu žalovanou v 2. rade nespôsobilo zrušenie platobného rozkazu voči žalovanému v 2. rade. Poukázal na ust. § 174 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že rozhodnutie súdu o tom, o aké procesné spoločenstvo ide, musí vychádzať z hmotnoprávneho vzťahu medzi účastníkmi konania. Na strane žalovaných z hľadiska hmotného práva existuje pasívna solidarita. Z podstaty pasívnej solidarity medzi žalovanými vyplýva, že žalobca sa mohol domáhať zaplatenia pohľadávky od ktoréhokoľvek zo žalovaných, a to v celom rozsahu. Pri pasívnej solidarite vznikol medzi účastníkmi konania hmotnoprávny vzťah, na základe ktorého žalovaní mali uhradiť žalobcovi predmetnú pohľadávku spoločne a nerozdielne. Pri takomto hmotnoprávnom základe vzniklo medzi žalovanými samostatné procesné spoločenstvo, čo vyplýva už len z toho, že žalobca sa mohol domáhať zaplatenia celej pohľadávky, od ktoréhokoľvek zo žalovaných. Nič na samostatnosti procesného spoločenstva žalovaných nemení ani tá skutočnosť, že v čase uzatvorenia zmluvy boli manželmi. Na základe hmotnoprávneho vzťahu medzi žalovanými vzniklo v tomto konaní samostatné procesné spoločenstvo. Súd prvej inštancie mal správne aplikovať ust. § 174 ods. 2 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku a v konaní nepokračovať so žalovaným v 1. rade. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a konanie voči žalovanému v 1. rade zastaviť, príp. zmeniť napadnutý rozsudok a zaviazat' žalovaného na plnenie v rozsahu podania žaloby. Zároveň žiadal, aby súd o trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalovanému v 1. rade.

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 1. rade. Uviedol, že predmetný úver prestal splácať, nakoľko prišiel o prácu. Hľadal si druhú prácu, no všade bol zamestnaný len na dobu určitú, a preto bol dlhodobo registrovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, bez nároku na dávku v pomoci. Momentálne je zamestnaný ako vodič VZV na dobu neurčitú. Je rozvedený, mesačne prispieva na dve mal. deti sumou 120,- eur mesačne, býva spolu so svojimi rodičmi v podnájme, kde prispieva na nájom 150,- eur. Mesačný zárobok žalovaného v 1./ rade predstavuje v čistom sumu 470,- eur, pričom má aj zrážky z príjmu. Poukázal na skutočnosť, že sa nevyhýba plateniu, je si vedomý, že záväzky si treba plniť, no má pretrvávajúce finančné problémy. Preto navrhol dlžnú sumu splácať v splátkach.

7. K vyjadreniu žalovaného v 1. rade sa vyjadril žalobca. Má za to, že žalovaný v 1. rade vo svojom vyjadrení svoj dlh písomne uznal v plnej výške, čo do dôvodu aj výšky a žiadnym spôsobom žalobcov uplatnený nárok nerozporoval. Žalovaný v 1. rade vyjadril svoju vôľu zaplatiť svoj dlh voči žalobcovi uplatnený žalobou. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby súd rozhodol rozsudkom pre uznanie nároku v zmysle ust. § 282 CSP a umožnil žalovanému v 1. rade splácať dlžnú sumu s príslušenstvom v pravidelných mesačných splátkach. O trovách konania žiadal rozhodnúť tak, že žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalovanému v 1. rade.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu

predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. Jedným z podstatných odvolacích argumentov žalobcu bolo tvrdenie, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právného posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

11. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2011, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

12. Žalobca v odvolaní namietal, že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo a vo vzťahu k žalovanému v 1. rade, existuje prekážka právoplatne rozhodnutej veci, a teda neboli splnené procesné podmienky na nové rozhodnutie vo vzťahu k žalovanému.

13. S uvedenou námietkou žalobcu sa odvolací súd vysporiadal už v uznesení zo dňa 07.03.2017, č. k. 3Co/261/2016-118, cit.: „Z obsahového spisového materiálu vyplýva, že žalovaný v 1.rade a žalovaná v 2.rade uzavreli manželstvo dňa XX. XX. XXXX. Ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 15P/16/2014 (č. l. 73). V danom prípade právny predchodca žalobcu W. a s. uzatvorila so žalovanými v 1.a 2.rade zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX dňa XX. XX. XXXX. Poskytnutý úver sa žalovaní zaviazali splácať v mesačných splátkach po 1 182 Sk vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci. Splatnosť prvej splátky bola dňa 20. 06. 2008 a splatnosť poslednej splátky 20. 05. 2013. Z uvedeného vyplýva, že zmluva o splátkovom úvere bola uzatvorená za trvania manželstva žalovaných v 1. a 2.rade. Za takéhoto stavu v čase vydania platobného rozkazu dňa 26. 08. 2015, č. k. 7C/285/2015-28, išlo o pohľadávku 1 280,65 Eur s prísl., ktorá spadá do nevyporiadaného bezpodielového spoluvlastníctva manželov - žalovaných v 1. a 2.rade. Vychádzajúc z hmotnoprávneho vzťahu medzi účastníkmi konania, odpor podaný jedným dlžníkom, ktorý je spoluvlastníkom k nevyporiadanému bezpodielovému spoluvlastníctvu manželov má dopad aj na druhého z bývalých manželov, pretože ide o také spoločné práva a povinnosti, že sa rozhodnutie musí vzťahovať na obidvoch bývalých manželov. Preto ak odpor proti platobnému rozkazu podal len jeden z bývalých manželov, podaný odpor má účinky aj vo vzťahu k druhému manželovi. Z tohto dôvodu správne postupoval súd prvej inštancie, ak po podaní odporu proti platobnému rozkazu v ďalšom konaní konal s obidvoma žalovanými v 1. a 2.rade“. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je dôvodné uzavrieť, že v danom prípade nepochybne ide o nerozlučné a nútené procesné spoločenstvo na strane žalovaných, čo odôvodňuje aplikáciu ust. § 174 ods. 2 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016. So zreteľom na uvedené je teda legitímny a plne dôvodný záver, že podanie odporu žalovanou v 2. rade spôsobilo zrušenie platobného rozkazu aj vo vzťahu k žalovanému v 1. rade. Odvolací súd sa opätovne nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu o existencii prekážky právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k žalovanému v 1./ rade a posúdil ju ako nedôvodnú.

14. V ďalšom sa odvolací súd zaoberal námietkou žalobcu týkajúcou sa platného postúpenia jeho pohľadávky voči žalovaným.

15. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu (W.) a žalovaným bola dňa XX.XX.XXXX uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 50.000,- Sk, (1.659,70 Eur). Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 20.05.2013.

16. Predmetná zmluva je v zmysle § 52 a nasl. OZ a v zmysle § 2 písm. b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch s účinnosťou v čase uzatvorenia zmluvy, zmluvou o spotrebiteľskom úvere.

17. Dňa 25.09.2014 bola podpísaná Zmluva o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. WM Consulting & Communication, s. r. o. (žalobca v tomto konaní). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca ani na výzvu súdu, nepreukázal, že žalovaní boli aj napriek písomnej výzve právneho predchodcu žalobcu nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti ich peňažného záväzku.

18. Z výzvy zo dňa 21. 12. 2009 vyplýva, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného v 1. rade, aby uhradil dlžnú sumu vo výške 156,96 eur do 10 dní od doručenia výzvy. Ďalej vo výzve bolo uvedené, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy vo vyššie stanovenej lehote, V. pristúpi k zvereniu vymáhania predmetnej pohľadávky do mandátnej správy tretej osoby (č. I. 138 spisu).

19. V zmysle ustálenej praxe Najvyššieho súdu SR platí, že pri právnej klasifikácii podania súd vychádza z § 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016 (ďalej len „OSP“), v zmysle ktorého každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený. V tomto ustanovení Občianskeho súdneho poriadku ide o dôležité interpretačné pravidlo, ktorého zmyslom je posúdiť podanie tak, aby jeho výklad zodpovedal skutočnej vôli konajúcej osoby v čase urobenia tohto úkonu. Pri posudzovaní procesného úkonu účastníka konania podľa jeho obsahu nemôže súd určitému úkonu dávať iný význam, než ktorý zodpovedá obsahu úkonu, jeho vnútornej skladbe, logike, zvolenej argumentácii, v úkone použitým výrazovým prostriedkom a celkovému zmyslu úkonu účastníka. Ak nastane situácia, pri ktorej je potrebné skúmať otázku, či existuje rozpor medzi prejavom účastníka urobeným v úkone a jeho vôľou, je potrebné akcentovať objektívne hľadisko. Aplikujúc toto hľadisko treba mať pri posudzovaní procesného úkonu účastníka podľa jeho obsahu (§ 41 ods. 2 OSP) na zreteli to, ako v ňom bola navonok (objektívne) prejavovaná vôľa konajúceho, nie to, či je subjektívne (zo subjektívneho aspektu účastníka) zhoda medzi navonok urobeným procesným úkonom a vnútornou vôľou toho, kto úkon urobil. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. 10. 2010, sp. zn. 3 Cdo 128/2010).

20. Podľa čl. 11 ods. 1 CSP, úkony strán sporu sa posudzujú s prihliadnutím na ich obsah.

21. Odvolací súd, rešpektujúc platnú právnu úpravu SR a závery Najvyššieho súdu SR, dospel k záveru, že v zmysle výzvy právneho predchodcu žalobcu zo dňa 21.12.2009 došlo k zosplatneniu úveru žalovaných, a preto tvrdenia žalobcu, že v danom prípade nastala prirodzená splatnosť úveru posúdil ako nedôvodné.

22. V ďalšom sa odvolací súd zaoberal splnením zákonom stanovených náležitostí pre platné postúpenie pohľadávky.

23. Zo spisu vyplýva, že záväzkový vzťah, ktorý je predmetom tohto konania vznikol z bankového úveru, regulovaného špeciálnou právnou úpravou Zákona o bankách (ďalej len „ZoB“).

24. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle ustanovenia § 2 ods. 3 ZoB podlieha bankovému povoleniu na činnosť bánk, zároveň podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska. Bez bankového povolenia nemôže nikto vykonávať bankovú činnosť.

25. Z ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB je možné vyvodiť, že spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky môže byť len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sú už splatné. Teda banka má oprávnenie postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník aktuálne po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Teda pohľadávka zodpovedajúca takémuto peňažnému záväzku je nesplácaný určitú dobu dlh.

26. Z uvedeného vyplýva, že by bolo v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by k neúnosnému právnemu stavu, ak by banky postupovali „živý úver“ na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad NBS. V takomto prípade by sa spotrebiteľia vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom. Uvedené by bolo v rozpore s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so smernicou o nekalých obchodných praktikách.

27. Podľa § 92 odsek 8 ZoB, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

28. Odvolací súd pre úplnosť uvádza, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými (dospelé splátky), a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

29. Odvolací súd má za preukázané, že v danom prípade neboli splnené zákonom stanovené náležitosti na platné postúpenie pohľadávky. Žalobca v priebehu celého konania súdu hodnoverne nepreukázal, že by žalovaným skutočne zaslal výzvu na uhradenie pohľadávky vo výške 156,96 eur, na základe ktorej bol úver žalovaných zosplatnený. Odvolací súd osobitne zdôrazňuje, že podmienky zakotvené v ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, t. j. splatná pohľadávka, resp. jej časť a zaslanie predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní musia byť splnené kumulatívne.

30. V prejednáwanej veci súd prvej inštancie tak postupoval správne, keď zamietol žalobu. Ako odvolací súd uviedol už vyššie, žalobca neunesol dôkazné bremeno, keďže hodnoverne nepreukázal, že by došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, teda či je aktívne legitimovaný na podanie žaloby.

31. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná.

32. Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia v zmysle ustanovenia § 132 CSP je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa.

33. V ustanovení § 185 CSP je zavedený princíp formálnej pravdy, čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu.

34. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie ustálil, že žalobca v danom spore nie je aktívne vecne legitimovaný.

35. Postúpenie pohľadávky je pomerne bežným právnym úkonom. Pokiaľ sa však cesia týka bankovej pohľadávky z bankového produktu, osobitný predpis dopĺňa zákonné pravidlá pre platné postúpenie. Postúpiť tak možno bankovú pohľadávku v tej časti, ktorá je po splatnosti, iba po výzve na splnenie pričom výzva musí byť písomná a musí byť zo strany banky a omeškanie trvá viac ako 90 dní.

36. V zmysle uvedeného žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku, ktorá je predmetom daného konania, keď bez platného postúpenia záväzku niet na strane žalobcu dostatok aktívnej legitímácie uplatňovať bankovú pohľadávku.

37. V ďalšom sa odvolací súd zaoberal návrhom žalobcu rozhodnúť o veci rozsudkom pre uznanie nároku v zmysle ust. § 282 CSP.

38. V prípade spotrebiteľských sporov nie je uznanie dlhu žalovaným - spotrebiteľom pred súdom skutočnosťou, ktorá by pozbavovala súd povinnosti skúmať, či je daná aktívna legitímácia žalobcu na podanie žaloby. Priečilo by sa zásade spravodlivosti, ak by v konaní pasívni spotrebiteľia boli zvýhodňovaní voči spotrebiteľom, ktorí dlh pred súdom uznajú, a to častokrát len z obavy, že v opačnom prípade im nebude umožnené uhradiť dlh v splátkach, z dôvodu neinformovanosti, neznalosti svojich práv, pocitu bezmocnosti voči dodávateľovi, ktorý je v konaní právne zastúpený, či neporozumení rozhodnutia súdu.

39. Odvolací súd pripomína rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-168/05 Mostaza Claro cit.: „Systém ochrany zavedený smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudok z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25). Táto možnosť priznaná súdu bola posúdená ako nevyhnutná pre to, aby bola pre spotrebiteľa zabezpečená účinná ochrana, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo toho, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie, alebo má ťažkosti s ich uplatnením (rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, bod 26, ako aj Cofidis, bod 33).

40. Súd považoval za relevantný dôkaz o existencii a doručení výzvy banky žalovanému pred postúpením pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktorý mohol vykonať aj bez návrhu. Uvedený postup súdu je v súlade s ust. § 295 CSP (súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.) a zásadami, na ktorých spočíva konanie s tzv. slabšou stranou. Posúdenie splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách je nevyhnutné pre vyhodnotenie právneho úkonu postúpenia z hľadiska jeho platnosti resp. absolútnej neplatnosti, čo má priamy vplyv na posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu, a teda výsledok samotného sporu. Za stavu, kedy súd v spotrebiteľskom súdnom spore trvá na dôkaze, pričom dodávateľ, resp. jeho právny nástupca nepreukáže existenciu ním tvrdenej skutočnosti, ktorá má byť dokazovaním preukázaná, ust. § 151 ods. 1 CSP o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení sa neuplatní.

41. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalovaného, ktoré nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci.

42. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1 CSP, potvrdil.

43. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí o trovách konania, potvrdil.

44. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný

v 1./ rade bol v konaní úspešný, a preto má nárok na náhradu trov konania, ktoré mu v odvolacom konaní vznikli.

45. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).